

Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 7 Νοεμβρίου 1893. ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 102

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
 Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
Felix Frank: Ἡ ΓΕΙΤΩΝ, διήγημα, (τέλος). — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΩΝ
ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

Μετὰ 2 φυλλάδια συμπληροῦται καὶ τὸ 6^ο ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φυλλάδιου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει, θὰ εἰρεθώμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

Ἡ ΓΕΙΤΩΝ
 Διήγημα FÉLIX FRANK
 [Τέλος]
 Δ'

Ἡ Βέρθα ἔσπευτε νὰ τελειώσῃ μεγαλοπρεπῆς βίπιδιον, ἄξιον νὰ κοσμησῇ τὰς χεῖρας βασιλισσῆς, καὶ μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης, ἐπλήρωσεν ἀμέσως τὰ μικρὰ τῆς χρεῖ. Ἐπειτα, ἀντὶ νὰ λάβῃ τὴν βελόνην ἢ τὸν χροιστήρα καὶ ἐργασθῇ, καθὼς ἔκαμεν τοῦτο πάντοτε,

ἐρύλαξεν, ἐτακτοποίησε τὰ πάντα εἰς τὸ μικρὸν τῆς δωμάτιον, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ μακρυνὸν ταξεῖδιον. Ἀλλά, παράδοξον! εἰς τὰ χάλκινα κηροδοχεῖα ἔθηκε νέα κηρία, εἰς τὰ ἀνοδοχεῖά της ἄνθη μυρσόβλα καὶ ὄροσερά, καὶ λαμβάνουσα ἐκ τοῦ ἐρμαρίου τῆς λευκῆν ἐσθῆτα, τὴν ὅποιαν ἡ ἀτυχὴς εἶχεν κατασκευάσῃ, μὲ τὰς μικρὰς χεῖράς της διὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ἐνεδύθη ὡς εὐτυχὴς μνηστὴ. Ἡ ὠραία μνηστὴ ἐν τῇ ὠραίᾳ τῆς περιβολῆ! Δὲν ἦτο τρελλῆ ἐν τούτοις. Ἐὰν ὁ Ἰούλιος ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ!... «Α! Βέρθα, Βέρθα, πρὸς τί τοιζῶται προετοιμασίαι!

Ἡ Βαλερία, καθὼς εἶπομεν, ἠδύνατο νὰ παρατηρῇ πᾶν ὅ,τι ἐλάμβανε χάωρον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, ὅπερ κατεσκόπευε μέχρι τοῦ βάρους. Ἐπειδὴ τὸ παράθυρον ἠνοιχθῆ, ἡ Βαλερία εἶδε κηρία ἀνάπτοντα, ἀγχεῖα γεμάτα ἀπὸ ἄνθη, τὴν κλίνην ἐστρωμένην μετὰ φροντίδος τοιχῆτης, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ νυμφικῆς κλίνης, καὶ τὴν Βέρθαν ἐν τῇ λευκῇ τῆς περιβολῆ στηριζομένην εἰς τὸν τοῖχον καὶ παρατηροῦσαν ἐν ἐκστάσει τὸν κυανοῦν οὐρανόν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔλαμπεν ὁ ἀργυροῦς δίσκος τῆς σελήνης.

Τοῦ παρθύρου κλεισθέντος, ἡ Βαλερία διέκρινεν ἀκόμη τὰ σχήματα τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τοῦ δωματίου καὶ εἶδε τὴν Βέρθαν νὰ πηχαιοέρχεται, νὰ σταματήσῃ ἐπὶ τέλους, νὰ θέσῃ πρῶγμα τι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου καὶ νὰ κατακλιθῇ ἐνδεδυμένη, καθὼς ἦτο. Ὅπισθεν τῶν λευκῶν παρπετασμάτων λάμπει ἀμυδρὰ καὶ ἐρυθρὰ διεκρίνετο ἀπὸ τὸ φῶς τῶν κηρίων ἡ Βαλερία ἐκπληκτος ἠσθάνθη αὐξανόμενην τὴν περιέργειάν της καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ μετὰ μεγαλειότερας προσοχῆς. Ἡ λάμπει, ἣτις τὴν ἐξέπληξε, προήρχετο ἐξ ἀνημέμων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἡ Βέρθα ἔθηκεν

ἐντὸς σιδηροῦ δοχείου. Προεμάντευεν ἄρα γὰρ ἡ Βαλερία τὸν σκοπὸν ὄλων τῶν προετοιμασιῶν τούτων;

Ὁ χρόνος παρήρχετο. Κατὰ μικρὸν τὸ φῶς τῶν κηρίων ὠχρίασεν, ἔπειτα ἐσβέσθη ὀλοτελῶς. οἱ ἀτμοὶ τῶν ἀνθρώπων καταστρέφουσι τὸ φῶς, ὅπως καὶ τὴν ζωὴν. Ἡ Βαλερία ἐγνώριζε τοῦτο ἢ ὅ,τι εἶδε τῇ ἡρκει, ὅπως ἐννοήσῃ τὴν φοβερὰν τραγωδίαν, ἣτις ἐλάμβανε χάωρον ἐν καιρῷ ἡρέμου νυκτός κάτωθεν αὐτῆς;

Συγκεκινημένη, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διασταλμένους, ὡς νὰ ἔβλεπε φρικώδη ὄπτασιαν, ἡ Βαλερία ἔμενεν ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει, ἀκίνητος, ἀλλ' ἀσθμαίνουσα καὶ πυρέσσουσα μεθ' ὄλην τὴν ὄροσερότητα τῆς νυκτός.

Ἐνίοτε, ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν χειρῶν της ἄρα γὰρ ἔκαμεν τοῦτο, ὅπως ἀποφυγῇ τὴν εἰκόνα τῶν φρικωδῶν τούτων ὄραματων; Ἄλλοτε ἐψιθύριζεν, ὡς νὰ ὠνειρεύετο: «Δὲν δύναμαι... Δὲν δύναμαι... Εἶνε ἐγκλημα.» Καὶ πάλιν ἔστρεφε τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν ἐριάλτην, ὅστις τὴν καταβασάνιζε· δὲν ἠδύνατο ἄρα γὰρ νὰ δώσῃ πίστιν εἰς σκοτοδινίαισιν φρικώδους πλάνης τῶν ὀφθαλμῶν; Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁμως ἤκουε τὴν φωνὴν τῆς ἣτις τρομώδης καὶ σιγανῆ ἔλεγεν: «Ἀπόθανε λοιπὸν!»

Ἄ! Ἐγνώριζεν ἐκείνη ἀρκετὰ καλὰ τὸν ἐριάλτην τοῦτον, ὅστις ἦτο ἡ πραγματικότης αὐτῆ.

Ἐπὶ τέλους, ἡ συνειδήσις τῆς Βαλερίας δὲν ἀφύπνισθη, δὲν ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου της κραυγάζουσα; Δὲν κατέβη νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα; Ὅχι!

Δὲν κατέβη. Ὅτε σκότος ἐκάλυψε τὸ δωμάτιον τῆς Βέρθας, δὲν ἀπεμακρύνθη, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ τὸ σκότος τοῦτο, τὴν φρικώδη ταύτην σιγὴν μέχρι πρῶίως.

Τότε κατεκλίθη πυρέσσουσα και περιέμενε.

Περιέμενεν ἐπ' ἄρκετόν διάστημα, διότι μόλις τὴν μεσημέριαν ἢ θυρωρὸς ἐπιφορτισμένη νὰ ἐγγερίσῃ ἐπιστολὴν εἰς τὴν Βέρθαν καὶ βεβαία οὔσα, ὅτι δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ, ἐξεπλάγη, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἤκουσε νὰ κινήται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἠναγκάσθῃ νὰ ζητήσει κλειθροποιόν. Ἄρ' οὐ ἠνοίχθη ἡ θύρα, μέγας θόρυβος ἀνεστάτωσε τὸ οἶκον. Ἡ Βαλερία ἠγέρθη καὶ κατέβη. Ἦτο κάτωχος, πελιδὴν ἢ προσδραμόντες ἐνασχολούμενοι εἰς ἄλλα δὲν παρετήρησαν τοῦτο καὶ τῆ εἶπον ἰ

— Τί δυστύχημα ! ἡ Βέρθα, ἡ κόρη τῶν βριπιδίων...

— Ἐ λοιπόν ;

— Ἀπέθανεν ἀπὸ ἀσφυξίαν τὴν νύκτα ταύτην.

— Ἄ ! ἐπιθύρῃσεν ἡ Βαλερία διὰ βραχυγνώδους φωνῆς, ἔπαθεν ἀπὸ ἀσφυξίαν ;

— Ναί, καὶ ἂν θές νὰ τὴν ἴδῃς, ἔλα μαζί μου.

Καὶ μία ἀπὸ τὰς γυναῖκας τὴν ἔσυρε πρὸς τὴν νεκράν. Ἡ Βαλερία παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ ἐκ φρίκης παρατηροῦσα τὴν ἤρεμον φυσιογνωμίαν τῆς Βέρθας. Ἀφῆκε τὸν βραχίονα τῆς γυναίκος ἐκείνης, ἀπεμακρύνθη καὶ δὲν ἐπανεφάνη πλέον.

Ἡ κηδεὶα τῆς ἐγένετο μετρία, ἐπειδὴ ἡ ἀτυχὴς Βέρθα ἦτο πτωχή, ἀλλ' ἔλα τὰ πρόσωπα τῆς συνεικίας ἠκολούθησαν ἐν συγκινήσει καὶ συνώδουσιν τὴν ἔντιμον Βέρθαν μέχρι τῆς τελευταίας τῆς κατοικίας.

Ἄσον ἀφορᾷ τὴν Βαλερίαν, κατεκλίθη διὰ νὰ μὴ φερθῆ καθὼς οἱ ἄλλοι.

Ἡ Βέρθα, ἡ ὠραία Βέρθα πρὸ μηνὸς ἀνεπάυετο ἐν τῷ τάφῳ τῆς, ὅτε ὁ Ἰούλιος ἔφθασεν ἐκ τῆς ἐπαρχίας.

Ἄνῆσχος, μετ' ὅλας τὰς προσπαθείας, διότι ἡ Βέρθα δὲν τοῦ ἀπήνησεν, ἐδήλωσε μετ' αὐθεντίας, ὅτι ἤθελε νὰ τὴν ἴδῃ ἀκόμη μίαν φορὰν καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐνυμφεῖτο, ἐὰν ἐπειρώτο νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν. Ἰπέκυψαν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ διὰ νὰ ἀπορύγῃσιν οἰκογενεακὰς διενέξεις καὶ πράξεις ὡς ἐκ τῆς αὐτεξουσιότητός του ἐπικινδυνωτέρας.

Πρὶν ἀναβῆ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὁ Ἰούλιος ἐσκέφθη, ὅτι πιθανόν νὰ ἠσθένη ἡ Βέρθα καὶ ἠρώτησε τὴν θυρωρὸν, ἥτις ἐξεπλάγη καὶ ἐταράχθη συνάμα ἐκ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης.

— Ὁ κύριος ἀγνοεῖ...

— Τί λοιπόν ;

— Ὅτι...

— Τί θέλεις νὰ μοῦ εἶπῃς ; Μήπως ἡ δεσποινὴς Βέρθα εἶνε σοβαρῶς ἀσθενής ;

— Ἀσθενής ; εἶπεν ἡ γηραιά γυνὴ ὑπερτὸ δέον συγκεινημένη, ὄχι, κύριε, ἀλλὰ νεκρά ! Ἀπέθανεν ἀπὸ ἀσφυξίαν ! Εἶνε εἰς τὸ κοιμητήριον. Αὐτὴ ἡ ἱστορία μοῦ ἀφαιρῆ τὸ λογικόν, δὲν μπορῶ νὰ τὴν συλλογισθῶ.

— Νεκρά ! Ὡ ὄχι, δὲν εἶνε ἀληθὴς ! Δὲν ἀπέθανεν ἡ Βέρθα, δὲν ἀπέθανεν !

— Συνέβη ὅ,τι σὰς λέγω. Ἦθελα νὰ σὰς τὸ ἀποκρύψω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Μοῦ φαίνεται, πῶς εἶνε μπροστὰ στὰ μάτια μου ἡ ἀτυχὴ κόρη. Ἐβλαβεν εἰς τὴν κλίνην τῆς λευκὰς σινδόνας καὶ ἐκοιμήθη λευκὰ ἐνδεδυμένη καὶ μετὰ τὰς χεῖρας ἠνωμένας ἢ φυσιογνωμία τῆς ἦτο τὸσον ἡσυ-

χος, τὸσον γλυκεῖα, ὥστε ἐνομίσαμεν, ὅτι ἐκοιμάτο. Χωρὶς ἄλλο, λύπη ἀπὸ ἔρωτα τὴν ἔφερον εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἀλλὰ πάλιν ἡ ἐρωτοδουλίε, ἦσαν ἐναντίες μετὰ τὸν χαρακτήρα τῆς. Ἡ μακαρίτισσα ἦτο φρόνιμη καὶ ὑπερήφανη, ὅπως καμμία ἄλλη ! Δὲν εἶδεν προσοχὴν εἰς τὰ λόγια τῶν ἀνδρῶν. Ἰδοῦ ὅ,τι γνωρίζω. Ὅταν εἶνε κανεὶς φρόνιμος καὶ καλός, πεθαίνει γρήγορα, ἐνῶ οἱ κακοὶ ζοῦνε πολὺ· αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιον !

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἀπήνητα καὶ ἡ θυρωρὸς ἐπανέλαθεν :

— Σὰς λυπεῖ ἡ ἱστορία αὐτὴ. Καθὼς φαίνεται, θὰ εἴσθε κανεὶς ἐκ τῶν συγγενῶν τῆς καὶ ἔρχεσθε ἐκ μέρους τῶν ; Ἄ ! μπορεῖτε νὰ τοῦς εἰπῆτε, ὅτι ἐλυπηθήμεν πολὺ τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν κόρην !

Ἐχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰουλίου καὶ ἐκλονίσθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Κύριε ! κύριε ! σὰς ἐλύπησα· συνέλθετε.

Ἄλλ' ὁ Ἰούλιος ἐξαλλος ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας, μὴ γνωρίζων τοῦ ἐπήγαγεν.

— Θὰ τρελλαθῆ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐκπληκτος ἢ θυρωρὸς, ἔκαμα ἄσχημα νὰ τοῦ τὸ εἶπω τὸσον ἀποτόμως.

Πῶς νὰ περιγράψωμεν ὅ,τι συνέβη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἰουλίου, τὸν ὑποῖον φρικώδεις ὄπτασιαι ἐτάρασσον, αἱ δὲ τύψεις τοῦ συνειδότητος κατεβασάνιζον. « Ἄθλιε ! ἄθλιε ! φωνὴ ἐνδόμυχος τοῦ ἐφώναζεν, ἀνάνδρως, ἀναξίως τὴν ἐπρόδοκάς ! »

Καὶ ἡ φωνὴ προσέθετεν ἐν εἶδει ἐπρωτοῦ : « Ἐδολοφόνησας ἐκείνην, ἥτις σὲ ἠγάπα· δὲν θὰ τὴν ἴδῃς πλέον ποτέ... ποτέ ! »

— Οὐδέποτε, ἔπεν οὐ Ἰούλιος καταλείπων τοὺς Παρισίους μετὰ τὴν καρδίαν συνετριμμένην, οὐδέποτε θὰ νυμφευθῶ τὴν ἐξαδέλφη μου Ματθίλδην, οὔτε μίαν καμῆλλην γυναῖκα· θὰ ζήσω μόνος καὶ θὰ ἀποθάνω μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀτυχῆς μου Βέρθας.

Ἐνυμφεῖθη ἐντὸς ἔτους τὴν ἐξαδέλφην τοῦ Ματθίλδην καὶ ἐβεβαίωσεν οὕτω τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων καὶ τὴν ποιότητα τοῦ χαρακτήρος τῶν ἀνδρῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς !

Ἐν ἔτος μετὰ τὴν αὐτοκτονίαν τῆς Βέρθας, ἡ Βαλερία, ἥτις ἔφυγεν ἐκ τῆς οἰκίας, ἔνθα τὸ θῆμά τῆς ἀπέθανεν, ἠγωνία ἐπὶ τῆς κλίνης Νοσοκομείου προσβληθεῖσα ὑπὸ μαρασμοῦ ἀνιάτου.

Προτοῦ ἀποθάναι, ἠθέλησε νὰ γράψῃ εἰς τὸν Ἰούλιον ἐξομολογουμένη καὶ αἰτουμένη συγγνώμην. Ἀλλὰ τὸν Ἰούλιον, τίς ἠδύνατο νὰ τὸν συγχωρήσῃ ;

Εἶνε νυμφευμένος, εἶνε πατήρ, τίποτε δὲν τοῦ λείπει διὰ νὰ εἶνε ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, διότι εἶνε πλούσιος ! Ἀλλὰ παντοῦ, ἐν καιρῷ νυκτός ἢ ἡμέρας, μετὰ τῶν τέκνων του, πλησίον τῆς γυναίκος του βλέπει, ὡς δύο φαντάσματα, τὰς ὄψεις τῆς Βαλερίας καὶ τῆς Βέρθας, ταράσσεται καὶ ἀνασιρικτᾷ ! Ὁ ἰατρός του ἐχαρακτήρησε τὴν πάθησιν ταύτην ὡς νόσημα νευρικόν καὶ τὸν ὑπέβλαβεν ὑπὸ θεραπείαν. Ὁ δὲ τὰς λησμονήσῃ, θὰ ἰατρευθῆ ἄρα γε ; ... Πῶς ὄχι ! Οἱ ἄνδρες εἶνε τὸσον ἀναυδοί, ἢ ἐπιστήμη εἶναι τὸσον ἰσχυρά !

ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΡΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛΑ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

— Τί λέγεις ;

— Ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι ὁμολογία ἔρωτος, ὅπως ἡ ζηλοτυπία σου σοὶ τὸ ὑπέδειξεν.

— Ἀληθῶς ;

— Καὶ εἶναι μάλιστα ἐκ τῶν μάλλον φλογερῶν.

— Τίς τὴν ἔστειλε ;

— Συγχωρήσατέ με νὰ μὴ τὸν ὀνομάσω.

— Καὶ ἂν ἐπέμενα νὰ τὸν μάθω ;

— Οὐδὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀρνηθῶ. Διατάξατε καὶ θὰ διηγήσω. Ἀλλὰ συγχωρήσατέ με, νὰ μὴ φανερώσω τὸ ὄνομα τοῦ γράψαντος. Ἰπεσχέθην νὰ ἀγαπῶ ὑμᾶς μόνον καὶ τῆρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Μοὶ λέγετε ὅτι μ' εὑρίσκετε ὠραίαν καὶ τὸ ἀποδεικνύετε πολυτρόπως, φερόμενος τὸσω γενναίως πρὸς ἐμέ. Τώρα, ἂν καὶ ἄλλος τις σκέπτεται ὡς ὑμεῖς εἶναι ἐγγλήμα ; Θὰ τιμωρηθῆ ἀκούωντώς ἐκ τῆς σιωπῆς μου. Μὲ πιστεύεις ;

Καὶ τοὺς λόγους τῆς τούτους συνώδευε με βλέμμα τὸσω τρυφερόν, ὥστε ὁ βαρόνος ἐλησμόνησε καὶ τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς ἐραστάς, ὡς καὶ τὴν ζηλοτυπίαν του.

— Εἶσαι ἄγγελος, τῆ εἶπε.

— Ἄγγελος, πρὸς δὲν δυσπιστοῦσι...

— Σοὶ θυμῶ !...

— Ἐν τούτοις θὰ εἶχες ἄδικον, διότι δὲν δύναμαι νὰ σκεθῶ ὅτι γυνὴ ἀγαπωμένη ὑπὸ τὸσω ἰσχυροῦ ἀνδρὸς ἠθέλε κατέλθῃ εἰς τοὺς ὑποτελεῖς αὐτῶν καὶ περὶ ὑμᾶς δὲν βλέπω παρά ὑποδεεστέρους.

Ἐγὼ εἶμαι φιλοδόξος καὶ πλησίον σου τὸ αἴσθημα τοῦτο ἱκανοποιεῖται.

— Μόνη ἡ φιλοδοξία σου ;

Ἐκείνη ἐστήριξε τότε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Ροξενδάλ.

— Εἶμαι παρὰ πολὺ εὐτυχής, παρὰ πολὺ ὑπερήφανος, καὶ οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιθυμῶ ! Οὕτως εἶσαι ζηλότυπος ; ἠρώτησεν πάλιν.

— Ναί.

— Τὸ λέγεις ἀλήθεια ;

— Ὡς τὴν τίγριδα.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι μ' ἀγαπᾷς.

— Ὅσον νὰ σοὶ παραστήσω δὲν δύναμαι.

Ἐκείνη ἀφέθη νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ στηρίξασα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἐραστοῦ τῆς. λυγηρὰ ὡς ἰνδοκάλαμος, μετὰ τὸ βλέμμα τῆς βεβουλισμένη ἐντὸς τοῦ βλέμματός ἐκείνου, τὸν ἠρώτησε :

— Καὶ ἂν κατὰ τύχην εἶδα ἀκόρην εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὠραίου ἐρωτολήπτου, ὅστις μοὶ γράφει, ἰκαίτωσιν με νὰ τὸν ἀγαπήσω, ὅστις μοὶ λέγει ὅτι φθίνει καὶ ἀποθνήσκει, ὅτι τήκεται ἐξ ἐπιθυμιῶν ἀνεκπληρώτων καὶ ὅτι οὐδὲν γνωρίζει ἠδύτερον

οὐρανιώτερον, ἐντελέστερον τῆς Μαρίας σου ; Ἐὰν ἐν ἐνὶ λογῷ, εἶχον ἐραστήν, τί θὰ ἔκχημες ;

— Ἐγὼ ;

— Ναί, σύ, κύριε Μάξιμε, βαρόνε Ροζενδάλ ;

Ὁ Ροζενδάλ ἀπήντησεν ἀδιστακτικῶς :

— Θὰ τὸν ἐφόνευσεν ὡς σκύλον !

— Ὡς σκύλον ! ὦ !

— Δηλαδὴ ἄνευ οἴκου !

— Ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ἦτο ;

— Βεβαίως θὰ τὸν μετεχειρίζομαι ὡς κλέπτῃν ὡς νὰ τὸν εὕρισκον δοκιμάζοντά νὰ βιάσῃ τὸ κλεῖθρον τοῦ χρηματοκιβωτίου μου, διότι σύ, Μαρία μου, μοὶ εἶσαι πολυτιμωτέρα παντός ὅ,τι κατέχω.

— Ἄλλ' ὁ ἐρωτόληπτος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κλέπτῃς.

— Διὰ τοὺς ἄλλους ὄχι, δι' ἐμὲ ὅμως, Μαρία, οὐαὶ εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ σέ ἐγγίσῃ !

— Ὡ. εἶπε πονήρως ἡ κρεολός, πόσον ἄγριος εἶσαι ! Τὸ μέτωπόν σου ἐσκυθρώπασε! καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἐκπέμπουσιν φλόγας ! ἀλήθεια, θὰ ἦσο εἰς τοιοῦτον βαθμὸν σκληρός ;

— Ἐν τιμῇ ! Σ' ἀγαπῶ τόσο, ὥστε οὐδὲν ἤθελε μὲ κάμῃ νὰ ὀπισθοδρομήσω προκειμένου νὰ σέ χάσω.

— Καὶ ἂν σέ ἡπάτων ἐγώ, τὸν ἠρώτησε μετ' ὀλίγον, τί θὰ μὲ ἔκαμες ;

— Θὰ σέ ἔκλεια εἰς φυλακὴν τόσω στερεάν, ὥστε δὲν θὰ ἐφοβούμην νὰ ἐξέλθῃς ποτέ !

— Κλεισμένην.

— Ἐντελῶς.

— Καὶ ἡμπορεῖς νὰ τὸ κατορθώσῃς ;

— Μὲ τὸν χρυσὸν κατορθώνει τις τὰ πάντα.

— Καὶ ἡ δικαιοσύνη ;

Ὁ βαρόνος ἐκίνησε πεσιφρονητικῶς τοὺς ὤμους, ἀλλὰ δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ ἐξηγηθῇ ἐπὶ τούτῳ.

— Αὐτὴ κάμνει ὅτι δύναται, εἶπεν ἀλλὰ παραβλέπει. Ἄλλως τε οἱ ἄρχοντες, μεταχειρίζονται ὄργανα ἅτινα ἐργάζονται δι' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀντικαθιστῶσιν εἰς τὰς ἐργασίας των ἐν ἀνάγκῃ.

Ἐχετε καὶ σεῖς τοιαῦτα.

— Ἐὰν ἐλάμβανον ἀνάγκην, θὰ εἶχον.

Ὁ βαρόνος ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἀνεμνήσθη τότε τὸν ἐντίμον ἐκεῖνον Μορέλ ὅστις ἐξετέλει μετὰ τόσο ζήλου τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του.

— Ἄλλ', ἐπρόσθεσεν ὁ Μάξιμος ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της, ἐχθρούς δὲν ἔχω, καὶ σύ, Μαρία μου, δὲν ἔχεις ἐραστήν. Τίνα ἀνάγκην ἔχω λειπὸν τοῦ στρατοῦ ἢ τοῦ στόλου ;

Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ἐν ταῖς ἡδονικαῖς ἀπολαύσεσι τοῦ δωματίου ἐκεῖνου, ἐλησμόνει τὸ παρελθόν. Τὴν δολοφονίαν τοῦ βαρόνου Ζάμ, τὸν μαρκήσιον δ' Ἀρτάν, τὴν Μερσεδὲς καὶ τὰς λοιπὰς ἀναμνήσεις, μεθυόμενος ὑπὸ τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ ἔρωτος ἐκεῖνου τοῦ εἰσχωρήσαντος ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτοῦ, ὡς τὸν μέθυσον, τὸν ζαλιζόμενον ὑπὸ τῶν ὀργίων καὶ τοῦ καμπανίτου.

Ἐκράτει τὴν κεφαλὴν τῆς κρεολῆς εἰς τὰς χεῖράς του, ἠσπάζετο τὴν μελανὴν κόμην της, τὴν κυματώδη καὶ οὐλὴν ἐπὶ τοῦ τραχήλου, τὴν καταπίπτουσαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ὀλίγον χαμηλοῦ μετώπου της, εἰς χαριέντας κρίκους ὡς τὰς νύμφας τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐθώπευε τὴν ὠμοπλάτην αὐτῆς, τὴν στερεάν, ὄροσεράν, ἀκηλίδωτον ὡς τὸ μάρμαρον καὶ τοὺς ωραίους βραχιονιάς της τοὺς ἐξερχομένους κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκ τῶν βραχίων χειρῶν τῆς πρωϊνῆς ἐνδυμασίας της.

Ἄλλ' ἐὰν ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς σκέψεις τῆς ωραίας ἐκεῖνης κεφαλῆς, ἤθελεν ὀπισθοδρομῆσαι περίτρομος.

Ἐν αὐτῇ ἀνεκικῶντο τὰ δράματα ἐκεῖνα, ὧν αἱ ἐφημερίδες εἰσὶ πλήρεις τὰς περιγραφὰς ἀδελφῶν ἀλληλοκτονουμένων, διὰ πολὺ ὀλιγώτερον, διὰ τὴν ἀντιζηλίαν τοῦ ἔρωτός των πρὸς μίαν χωρικὴν, παίζουσαν μὲ τὰ αἰσθηματὰ των.

Ἄνεπτόλει τὰς φράσεις, ἃς ὁ βαρόνος μετεχειρίσθη, ἐμφραζόμενος ὑπεροπτικῶς, κατὰ τὸ σύνθημα.

— Ἐὰν εἶχες ἐραστήν θὰ τὸν ἐφόνευσαν ὡς σκύλον.

Καὶ μάλιστα προσέθετο :

— Ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ἦτο.

Καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ροζενδάλ δὲν ἤστειεῦτο.

Τὰ πάντα δύναται τις ἅμα εἶναι πλούσιος.

Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἀπέδειξεν ἐν τῷ δράματι τῶν Καρδενῶν.

Τίς ἤθελε ποτέ τὸν κατηγορήσει ἐπὶ ἐγκλήματι, ἐν τῷ μυστηριώδει θανάτῳ τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν, ὅστις ἐν τούτοις ἦτο σπουδαῖον πρόσωπον.

Ὁ Ἀλκάδος δὸν Ρωμίρος, ὕψου τοὺς ὤμους ἐν ἀγανακτήσει, καὶ ἤθελε προθύμως φυλακίσῃ τὴν μητέρα της Μερσεδὲς ἐν ταῖς ἀποικίαις, διότι ἐτόλμα νὰ καταγγείλῃ τοῦ πατρὸς της τὸν θάνατον καὶ ἤθελε τὴν κηρύξῃ παράφρονα ἂν ἐξηκολούθει ἀμφιβάλλουσα περὶ τῆς τιμιότητος τοῦ ἐντίμου Μορέλ.

Καὶ ἐνῷ αἱ τολμηραὶ χεῖρες τοῦ Ροζενδάλ ἐθώπευον τὴν βελουδίνην ἐπιδερμίδα τῶν ὤμων της διὰ τῶν χειρῶν του, αἰτίνες τῆ προϋξένου φρίκην, ἀνεπτόλει τὰς φράσεις τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ρολάνδου : «Θὰ φονευθῶ».

Βεβαίως δὲν ἐπίστευε τὴν τραγωδίαν ταύτην.

Ἐπάρχουσι τύποι ἰδιαζόντες εἰς τῶν ἐραστοῦν τὴν γλώσσαν, ὅτινες δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει, ἀλλ' ἦτο ἀφροσύνη ἐκ μέρους τοῦ Ρολάνδου νὰ τοὺς μεταχειρίζηται γράφων πρὸς αὐτήν.

Ἦτο ὡς νὰ τῇ παρέδιδεν δλόκληρον τὴν ζωὴν του.

Ἐὰν ἡμέραν τινὰ τὸν εὕρισκον νεκρὸν ὑπὸ τὰ παράθυρα αὐτῆς, ἤθελεν ὑποθέσῃ ὅτι ἠτύχησεν ἐξ ἀπελπισίας, διότι καὶ ἐκεῖνη δὲν ἐπρόδιδε τὸν ἐραστήν της.

Οὕτω θὰ ἠδύνατο νὰ κορέσῃ καὶ τὸ ἄπειρον μῖσός της πρὸς τὴν μαρκησίαν δ' Ἀρτάν καὶ συγχρόνως ἤθελε στενότερον προσκολληθῇ πρὸς αὐτὴν τὸν βαρῶνον Ροζενδάλ.

Ἐσκέπτετο, ὅτι ἦτο βεβαία, ὅτι ἀνεύρεν

τὸ ἀπωλεσθὲν τέκνον τοῦ βαρόνου καὶ ὅτι μόνον ἂν ἐπρόφερε λέξιν ἢ ἤθελε τῷ παρέξῃ χαρὰν, πρὸς ἣν οὐδὲν νὰ παραβληθῇ ἠδύνατο. Ἄλλὰ δὲν θὰ τῷ ἔλεγε τίποτε, ἢ καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἠδύνατο διὰ τούτου νὰ τὸν βασανίσῃ.

Καὶ πᾶσαι αἱ ἀνόσαι αὐταὶ σκέψεις ἐκυλίωντο ἐν τῇ θαυμασίᾳ ἐκείνῃ κεφαλῇ, ἣν ὁ βαρόνος ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων.

Καὶ ἠσθάνθη τέλος, ὅτι αἱ χεῖρες τοῦ ἐραστοῦ της, τῇ ἀπέσπων ἐκ τοῦ ὠτός τοὺς ἀδάμάντας, δι' ὧν ἐκοσμούντο.

Τὸ μέτωπόν της ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Μαξίμου.

Καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἀντικαθίσταντο δι' ἄλλων.

Καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ τραχήλου της προσηλοῦτο περιδέριον, παρ' οὗ ἐκρέματο βαρὺ καὶ πολυτίμον κόσμημα.

Ἄλλὰ δὲν ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, παρ' ὅταν ὁ βαρόνος τῇ εἶπεν, ἐγγειρίζων αὐτῇ μικρὸν καθρέπτῃν ἀληθὲς κομψοτέχνημα.

— Κύτταξε τὸ πρόσωπόν σου, Μαρία.

Τῇ εἶχε προσφέρει βαρῦτιμον κόσμημα ἐξ ἀδάμάντων καὶ σαπφείρων ἐχόντων μεγάλην ἀξίαν.

Ἄλλὰ τί ἦτο τοῦτο διὰ τὸν μέγαν οἰκονομολόγον ;

Καὶ ἐν τούτοις ἐρρίφθη εἰς τὸν λαϊκὸν τοῦ Μαξίμου, μὲ εἰδὸς τι παραφορὰς ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ :

— Πόσον εἶσαι καλὸς καὶ πόσον σέ ἀγαπῶ!

Μετὰ μίαν ὥραν ὅταν ἐκεῖνος ἀπῆλθεν ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ γραφείου της καὶ ἔγραψε τὰ ἐξῆς :

«Εἶσαι παράφρων καὶ θέλω νὰ σέ θεραπεύσω ἐλθὲ αὐριον κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβρίαν ἐκ τοῦ κήπου.» Καὶ ἐπέγραψε :

«Πρὸς τὸν κύριον μαρκήσιον δ' Ἀρτάν παρὰ τῷ κυρίῳ κόμητι Στυβίσκῃ, ὁδὸς Μονσῶ.»

Κ

Λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαρίας, ὁ Ρολάνδος ἐνόμισεν ὅτι οἱ οὐρανοὶ διηνοίγοντο ἐνώπιόν του καὶ οὐρανία αὔρα εὐώδης ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρμονίαν τοῦ παραδείσου!

Ἦτο ἐντούτοις ἡμέρα μελαγχολικὴ τοῦ φθινώπου ἐκεῖνη καθ' ἣν ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ τὸ ποθητὸν χαρτίον. Ὁ οὐρανὸς ἦτο συνεφώδης, φαίσχρους, ὀμιχλώδης, χωρὶς θερμότητα καὶ χωρὶς ἥλιον καὶ φῶς γῆ καὶ οὐρανὸς ἐφαίνοντο ἐκ συμφώνου μελαγχολοῦντες.

Ἡ ὀμίχλη ἐκάλυπτε τὰ ἀντικείμενα καὶ συνέχεεν αὐτὰ εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν.

Ἄλλὰ τί ἐνδιαφέρει τὸν ἐρωτόληπτον ἐν νέφος πλειότερον ἐν τῷ οὐρανῷ ἢ πυκνοτέρα ὀμίχλη ἐν τῇ γῇ, ὅταν αὐτοὶ ἔχωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τὸν ἥλιον ;

Δι' ἐλαφροῦ βήματος διέσχισεν ὁ μαρκησίος τὸ βραχὺ διάστημα τὸ χωρίζον αὐτὸν ἀπὸ τὸν κῆπον τοῦ Μονσῶ, κατὰ τὴν ὁριθεῖσαν ὥραν.

Τὸ χρονόμετρόν του ἐσημεῖον ἀκριβῶς τὴν

τρίτην ὄραν, ὅτε ἔστη πρὸ τοῦ μικροῦ κιγκλιώματος.

Ἐκεῖ τὸν ἀνεμένον.

Ἡ Βαρβάρρα, φέρουσα νέαν ἐνδυμασίαν ὡς ἦτο ὀροσερά, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, ἀνεμένη τὸν νέον ἄνδρα.

— Ἐὰν ὁ κύριος μαρκησίος θέλῃ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ!

Καὶ τί καλλίτερον ἐζήτηε ἐκεῖνος! καὶ ὤρμησεν ἐπομένως μετὰ ἀξιοσημειώτου προθυμίας πρὸς τὴν κρυφίαν κλίμακα, ἥτις τὸν ἔφερον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἥτις ἡνέωγῃ εὐκόλως ὡς καὶ ἡ μικρὰ κιγκλιωτὴ θύρα.

Ἐἶχε φάθει!

Μόνον δὲ ἡ ὁμίχλη δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ παρατηρήσῃ ἐν τῇ ὁδῷ, ἀπλοῦν τινα ἀστὸν, φέροντα μικρὰς παραγναθίδας, ὅστις ἔκαμνε πρὸ τοῦ κήπου περιπάτου. Ἰσως χάριν τῆς ὑγείας του.

Ὁ αὐτὸς οὗτος, εἶχε κατ' ἐκλογὴν ὡς σημεῖον τοῦ περιπάτου τοῦ τῷ μέρος τοῦ κήπου τὸ κείμενον ἀντικρὺ ἀκριβῶς τοῦ μεγάρου τῆς κρεολοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἐπισκέπτου, εἰς ὃν ἠνοιγέτο ἡ μικρὰ θύρα, καὶ ἀνῆρχετο διὰ τῆς μυστικῆς κλίμακος.

Καί, τόσῳ μᾶλλον ὑποπτος ἦτο ὁ περιπατητὴς ἐκεῖνος, ὅσῳ ἠδυνάτο τις νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, ὡς Ὀνώριον τινα ὑπρέτην παρὰ τῷ βαρόνῳ Ροζενδάλ, ἀρσιωμένον ὅλως εἰς αὐτόν, καὶ πρὸς ὃν ἄλλως τε ἐμέτρα εἰς ἕκαστον τέλος τοῦ μηνὸς ποσὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, μετὰ τὴν ἀφιξίν τοῦ νεαροῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν, δὲν ἐγκατέλειπε τὴν θέσιν του, καὶ ἐξηκολούθει περιπατῶν, ἡσύχως ὡς πρότερον.

Ὁ Ρολάνδος ἔμεινε μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἣν ἤδη γνωρίζομεν, μόνον δὲ πρὶν ἐξέλθει αὐτῆς ἡ θαλαμηπόλος, τῷ εἶπεν:

— Ἡ κυρία θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον.

Βεβαίως ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἤθελε νὰ καταπλήξῃ τὴν φαντασίαν τοῦ νεοελθόντος, διότι ἐνώπιον καθρέπτου ἰσταμένη ἔχρει τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐπιμελῶς διὰ ριζοκόνεως μετ' ἄκρας φιλαρεσκείας.

Ἐφόρεσεν ἔπειτα κοιτωνίτην φέροντα πολλαχοῦ κοσμήτους ἐκ τριχάπτων πολυτίμων, ἔρρανε τὸ μανδύλιόν της διὰ σταγόνων τινῶν ἡλιοτροπίου, καὶ ῥίψασα τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου εἰσήλθεν ἔπειτα εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν ἐπεστρωμένην δι' ἀνοικτοῦ κυανοφέρουτος τεφροῦ χρώματος, τοῦ ἔχοντος ἐν τῇ ὀροφῇ τοὺς ἔρωτας τοῦ Βωδρῦ.

Οἱ ἔρωτες οὗτοι, οἱ ἔχοντες τὸ φαιδρὸν ροδόχρου χρώμα καὶ κολυμβῶντες ἐν τῷ ὑποκύνῳ χρώματι τοῦ δρόφου, ἐμειδίων ἡδέως.

Ἄλλ' ὁ Ρολάνδος οὐτε τοὺς παρετήρησε κἄν.

Ὁ νεανίας ἦτο ὑψηλοῦ καὶ λεπτοῦ ἀναστήματος· τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὸ κατ' ἐξαιρέσειν ἀριστοκρατικὸν καὶ διακεκριμένον, διεφύλαττεν ἅπασαν τὴν χαρίεσσαν μελαγχολίαν αὐτοῦ, καὶ ἦτο δεῖλον συνεσταλαμένον καὶ οὕτως εἰπεῖν κατηφές.

Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐγνωρίζε τὸ μυστήριον

τῆς γεννήσεώς του καὶ ἠσθάνετο δυσχέριάν τινὰ διὰ τὸ ἄτακτον αὐτῆς.

Καὶ ὅμως οὐδεὶς τῷ εἶχε φανερώσει ποτὲ τὴν ἱστορίαν τῆς μητρὸς του· διότι ἐν Παρισίοις ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν, οὐδεὶς τὸ ἐνθυμεῖτο καὶ πρὸ πάντων οὐδεὶς τὸ ἐπανελάμβανε.

Μόνον δὲ ὁ Ροζενδάλ καὶ ἡ μαρκησία, ἐγνωρίζον τὰ λεπτομερείας τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ βαρόνου Ζάμ.

Οἱ λοιποὶ εἶχον μόνον ὑπονοίας καὶ μετὰ πάροδον εἰκοσι ὅλων ἐτῶν, τὰ τοιαῦτα συμβάντα λαμβάνουσιν μυθικὴν χροιάν καὶ οὐτε πλέον πιστεύονται.

Τὰ δύο ταῦτα ὄντα, ἄτινα τὸ πᾶν ἔπεινε ν' ἀπομακρύνῃ τὸ ἐν τοῦ ἄλλου, καὶ ἐν τούτοις ἀκατανίκητος ἐλξὶς εἴλκυεν αὐτά, ἔμειναν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλά.

Ἡ μιγὰς παρὰ τὴν πρὸς τὴν μαρκησίαν ἀπέχθειαν αὐτῆς, ὡκτερε σχεδόν, τὸν νεανίαν ἐκεῖνον τὸν ἔχοντα τόσῳ εὐγενῆ καὶ γενναῖα αἰσθήματα, καὶ τόσῳ φλογερὰν τὴν ψυχὴν, ὅστις ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν ἔρωτα πλήρη τρυφερότητος καὶ ἱπποτισμοῦ· ἐξ ἐκείνων οὔτινες μόνον εἰς καρδίαν εἰκοσαετῆ δύνανται νὰ βλαστήσωσι.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ἐκεῖνος, καταβαλὼν ἀγῶνα ὅπως δυνήθη νὰ λαλήσῃ, μοὶ ἐσυχώρησας νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω!

Ἡ Μαρία τῷ ἔδειξε ἔδραν πλησίον της.

— Καθήσατε, τῷ εἶπεν, ἐκεῖ πλησίον μου, διότι θὰ ὁμιλήσωμεν ἐπὶ μακρόν.

— Ἐπὶ μακρόν! εἶπε μελαγχολικῶς ὁ νέος, ὡς πρὸς ἐμέ, δὲν ἔχω τι νὰ προσθέσω εἰς τὰς τρεῖς λέξεις, αἵτινες θὰ σὰς ἐξηγήσωσι τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά μου.

— Ποῖαι εἶναι αἱ λέξεις αὐταί;...

— Δὲν τὰς μαντεύετε;

— Ἐπιθυμῶ νὰ τὰς ἀκούσω ἀπὸ τὰ χεῖρά σου.

— Σὰς ἀγαπῶ!

Ἡ κρεολὸς ἐστέναξε.

— Καὶ ποῦ θὰ σὰς φέρῃ ὁ ἔρωσ οὗτος; τῷ εἶπε κινουῖσα θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ποῦ; εἰς τὸ νὰ σοὶ ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου καὶ νὰ ριφθῶ εἰς τοὺς πόδας σου, προσφέρων πᾶν ὅ,τι κατέχω, τὸ ὄνομά μου, τὴν περιουσίαν μου, τὸ πᾶν, ἐπὶ τέλους. ὦ! ἂν ἐγνωρίζεις πόσα ὄνειρα ἔπλασα διὰ τῆς φαντασίας μου, ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου! Ἄν εἴξευρες πόσον ἡ ζωὴ μοὶ ἐφάνη πολυτίμος τὴν στιγμὴν ἐκείνην! Πῶς ἠυλόγησα τὴν τύχην, διότι εἶμαι νέος καὶ θὰ δυνήθῃ οὕτως νὰ σοὶ ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου ἐπὶ πλείοτερον χρόνον· τὴν περιουσίαν μου, διότι δι' αὐτῆς θὰ δύναμαι νὰ περιβάλλω τὸ εἶδωλον τῆς καρδίας μου, μὲ πᾶν ὅ,τι ἡ γῆ περιέχει ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπές, τὸν ἔρωτα, διότι οὗτος θερμαίνει καὶ ἀρωματίζει τὴν ὑπαρξίν μας. Ἄν ἠδύνασο νὰ ἀναγνώσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ μου, θὰ ἐβλεπες ὅτι σοὶ ἀνήκει δλόκληρος καὶ μόνῃ ἡ εἰκὼν σου πληροῖ αὐτήν! Θὰ ἀνεγίνωσκας ἐν αὐτῇ ὡς εἰς ἄγραφον χάρτην, ἄσπιλον ἐκ παντὸς ἄλλου ὀνόματος, παρθένον παντὸς ἐτέρου δεσμοῦ, τὸν μοναδικόν, τὸν αἰώνιον πρὸς σὲ ἔρωτα, ὃν σοὶ ἀφιέρωσα· εἶμαι ὅλως ἰδικός σου, Μαρία, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν σου, ἐν ἀνάγκῃ καὶ εἶμαι ἰδικός σου, ἀμε-

ρίστως καὶ πάντοτε! ὦ! σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, ἀπείρως!

— Αὐτὸ κυρίως ἐφοβούμην.

— Διατί;

— Τοῦλάχιστον θὰ ἀναγνωρίσης ὅτι ἔπραξα πᾶν ὅ,τι δυνατόν ὅπως καταπνίξω τὸ γενόμενον τοῦτο πάθος.

— Καὶ διατί;

— Ἐχεις μητέρα;

— Σὺ δὲν ἔχεις μητέρα, Μαρία;

— Δὲν ἔχω πλέον! καὶ τὴν μητέρα σου, Ρολάνδε, πρέπει νὰ τὴν ἐρωτήσης.

— Ἐκείνη θὰ θελήσῃ, ὅ,τι ἐγὼ θέλω. Καὶ διατί ἄλλως τε ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν θέλησίν μου;

— Δὲν τῷ ὁμίλησας ποσῶς περὶ τῶν σχεδίων σου;

— Πρὸς τί; ἐγὼ φυλάττω τὸ μυστικόν τῆς καρδίας μου, νομίζω ὅτι θὰ ἐμόλυνα τὸν ἔρωτά μου ἂν τὸν ὁμολόγουν εἰς ἄλλον.

— Καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται περὶ τῆς μητρὸς σου; εἶπεν ἡ Μαρία-Εὐαγγελία.

— Μάλιστα! καὶ ὅταν πρόκειται περὶ τῆς μητρὸς μου· οὕτως ὁ ἔρωσ οὗτος μένει εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου. Καὶ ἐὰν μὲν σεῖς συμερίζεσθε τὰ αἰσθήματά μου τίποτε θὰ δυνήθη νὰ μὰς χωρίσῃ; Ἐὰν δὲν τὰ συμερίζεσθε, πρὸς τί τότε ἡ ἐξομολόγησις; πρὸς Θεοῦ, ἀπαντήσατέ μου.

— Οὕτω λοιπὸν μοὶ προσφέρετε τὸ ὄνομά σας;

— Ὀμοῦ μὲ τὴν ζωὴν μου, ὁμοῦ μὲ πᾶν ὅ,τι κέκτημαι, πᾶν ὅ,τι κατέχω.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν της.

Καὶ ἐνῷ ἀνέμενε τὴν ἀπάντησίν της ὁ Ρολάνδος εἶδε τὸ στῆθός της ἐξωγούμενον ὑπὸ ἰσχυροῦ παλμοῦ καὶ ἐρήφθη πρὸ τῶν ποδῶν της.

Ἦρπασε τὴν χεῖρά της καὶ ἐψιθύριζε πρὸ τῶν γονάτων της ἀορίστους ἰκεσίας. ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο πάντοτε αἱ λέξεις: «σ' ἀγαπῶ! ὦ! σ' ἀγαπῶ ἀπείρως!»

Ἐκείνη ἀνήγειρε πρὸς αὐτόν τὰ ὄμματά της, ἄτινα ἔλαμπον, ἀλλ' ἦσαν κάθυγρα. Ὁ Ρολάνδος κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης, ἐνόμισεν ὅτι ἠγαπάτο.

Ἄλλ' ἀνήλθεν εἰς τὰ ὕψη τῶν οὐρανῶν διὰ νὰ πέσῃ χαμηλότερα καὶ διὰ πτώσεως σκληροτέρας τῆς πρώτης.

— Ὀμίλησας πρὸ ὀλίγου περὶ ὀνείρων, τῷ εἶπε, τῷ ὄντι δὲ ἦτο ὄνειρον τῆς φαντασίας ὅ,τι ἐσκέφθημεν, ὄνειρον ἔχον τὴν διάρκειαν τῆς ἀστραπῆς.

— Τί λέγετε;

— Ὅτι πρέπει νὰ φύγῃς μακρὰν ἐμοῦ καὶ νὰ μὴ μ' ἐπανίδῃς ποτέ!

— Ποτέ; καὶ διατί;

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Σὲ ἰκετεύω!

— Θὰ μ' ἐμίσεις θανασίμως ἐὰν ὁμίλουν.

— Ἐγὼ! Νὰ σὲ μισήσω!

— Φεῦ! ἡμεῖς ἐγεννήθημεν διὰ τὸ μῖσος.

Τὸ πᾶν τείνει νὰ μὰς ἀπομακρύνῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τοῦ ἄλλου. Ἄκουσε, Ρολάνδε, ἐκεῖνοι, οὔτινες μὰς ἐχώρισαν κατέστησαν ἐνοχοὶ μεγάλου ἐγκλήματος. Ἐπεθύμησα νὰ σὲ ἴδω, μόνον, ὅπως σοὶ ἐξηγήσω τοῦτο· ἦτο

ανάγκη νὰ τὸ μάθης· σὲ εἶδον ὅμως, τώρα καὶ δὲν ἔχω πλέον τὸ θάρρος νὰ τὸ πράξω.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἐνεψυχούτο βαθμηδόν.

— Ἀκουσόν με· ἀκολούθησον τὴν συμβουλὴν ἣν σοὶ εἶδω μακρύνθητι τῆς οἰκίας ταύτης καὶ μὴ εἰσέλθῃς ἐν αὐτῇ οὐδέποτε πλέον· φύγε μακρὰν, καὶ προσπάθησε νὰ λησμονήσῃς...

Καὶ ἀρπάσασα τὰς χεῖράς του μεθ' ὀρμῆς πλήρους πάθους,

— Ἄς λησμονήσωμεν ἀλλήλους! τῷ εἶπεν.

— Νὰ λησμονήσωμεν ἀλλήλους! ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, εἰπέ μοι διατί;

— Διότι τοῦτο εἶναι δι' ὑμᾶς προτιμότερον, παρὰ νὰ σοὶ ἀποκαλύψω ἐγκλήματα τὰ ὅποια θέλω ν' ἀγνοῆς.

— Ἐγκλήματα;

— Ὑπάρχουσι πλείονα τοῦ ἐνός ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἱστορίᾳ!

— Ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ μου;

— Ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ σου Ρολάνδε, ἥτις εἶναι σχεδὸν καὶ ἰδική μου οἰκογένεια.

— Ἡ ἰδική σας;

— Πιστεύεις ὅτι εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν;

— Ἀναμφιβόλως.

— Τότε εἶμαι ἀδελφή σου, διότι καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου.

Ὁ Ρολάνδος ὅστις ἔμενε γονυπετής πρὸ τῆς κρεοῦ καὶ ἐζήτηε παρατηρῶν αὐτὴν νὰ μαντεύσῃ τοὺς λόγους τῆς, ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Ἀδελφή μου! ἐκραύγασεν.

Ἄλλ' ἡ κρεολὸς μειδιάσασα πικρῶς,

— Ὅχι, τῷ εἶπε, διότι ἐὰν ἐγὼ εἶμαι ἡ θυγάτηρ ἐκείνου οὐ ὑμεῖς φέρετε τὸ ὄνομα, σεῖς εἶσθε υἱὸς ἄλλου τινός.

— Τί μοι λέγετε;

— Καὶ ὁ πατήρ σας ἐφονεύθη παρὰ τοῦ ἰδικοῦ μου πατρός.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ρολάνδου διεστάλησαν φοβερὰ.

Καὶ ἡ Μαρία Εὐαγγελία προσέθεσε;

— Βλέπετε ὅτι ἔχετε ἄδικον νὰ μοὶ ἡμι-λήτε περὶ ἔρωτος, καὶ ὅτι ὁ ἔρως αὐτός εἶναι ἀπηγορευμένος καὶ κατάρτος!

Ἐὰν ἄλλως τις ἤθελε προσάψει κατηγορίαν εἰς αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα δ' Ἀρτάν, ὁ Ρολάνδος ἠθέλην ἐξαναστῆ καὶ ζητήσῃ λόγον τῆς κατηγορίας ἐκείνης.

Ἄλλὰ πρὸ τῆς κρεοῦ, ἔμεινεν ἀδρανὴς καὶ ἀκίνητος ὡς τὰ πτηνὰ ἐκεῖνα, ἅτινα γοητεύονται ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ ὄφους ὅστις τὰ παραμονεύει.

Οὗτος διέβλεπεν ὅτι καὶ ἐκείνη ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν τρυφερὸν αἶσθημα, τοῦτο ἀνεγίνωσκέ τις εἰς τοὺς μεγάλους βελουδίνους ὀφθαλμούς τῆς καὶ εἰς τὴν θωπευτικὴν αὐτῆς φωνήν, ἥτις ἀκουσίως ἀνταπέδιδε τοὺς σκληροὺς λόγους, οὓς τὰ χεῖλη τῆς ἐπρόφερον.

Προσέτι δέ, δὲν ἠγνόει καλῶς τί τοῦ ἔλεγον, καὶ αἱ ἀποκαλύψεις ἐκείναι τὸν προσέβαλον ἐπωδύνως.

Ἐκείνος ἐγνώριζε μόνον ὅτι ἐνεκα διαφοριῶν πρὸς τὴν μητέρα του, ὁ πατήρ του ἐπέστρεψεν εἰς Κούβαν, καὶ ἐκεῖ ὑπέκλυεν

εἰς ἐν τῶν ἀτυχημάτων ἐκείνων τῶν τόσων συνήθων εἰς τὸ κλίμα τῶν τροπικῶν.

Ἡ μαρκησία ἐπρόφερον ἐνίοτε ἐνώπιόν του τὸ ὄνομα τῆς Μερσεδὲς μετὰ βαθείας περιφρονησεως· καὶ ἔλεγεν ὅτι ραδιοῦργος εἰς ἄκρον ἐζήτηε νὰ καταχρασθῆ μέρος τῆς περιουσίας τοῦ πατρός του. Ἄλλ' ἠγνόει πάντα τὰ διατρέξαντα κατὰ πρῶτον ἐν Καρδέναις καὶ κατόπιν εἰς Παρισίους.

ἠγνόει ἐπομένως ὁ Ρολάνδος τὰ δυστυχήματα τῆς Μαρίας καὶ τῆς μητρός του τὴν σκληρότητα.

Ἰστατο ὅθεν ἀκίνητος ζητῶν νὰ ἐπαναλάβῃ τῶν ἰδεῶν του τὸ νῆμα, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐντὸς τῶν χειρῶν, καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἀτενίσῃ τὴν κρεολόν, ἥτις κύπτουσα ἐπ' αὐτοῦ κατεσκόπευε τὴν ἐντύπωσιν, ἣν αἱ ἀποκαλύψεις τῆς ἐπροξενήσαν εἰς τὸ πνεῦμά του, ὡς τὸν δολοφόνον, ὅστις πηλῆξας διὰ τῆς μάχαιρας, παραμονεύει τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ θυμὸς του θὰ ἐκφέρῃ τοῦ θανάτου τὸν ῥόγγον.

— ἠγνόεις λοιπὸν πάντα ταῦτα; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Τὰ ἠγνούουν· ἤδη καὶ τώρα ἀμφιβάλλω περὶ ὄλων. Τὸ λογικόν μου ἀρνείται νὰ παραδεχθῆ... νὰ ἐννοήσῃ. Δὲν ὀφείλω νὰ σὲ πιστεύσω καὶ ἐν τούτοις δὲν πιστεύω ὅτι δύνασαι νὰ μ' ἀπατήσῃς. Οἶκτω λοιπὸν φορομένη, ἐξηγήσου σαφέστερον.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθῃς τὴν κατὰ τῆς μητρός σου μνησικακίαν μου, τὰ κατὰ τῶν οἰκείων σου παράπονά μου; Ὅχι. Ὁμῖλησα ἤδη πολὺ! ἀπέφυγέ με, μακρύνθητι· ὑπάρχει μετὰ τῶν ἡμῶν φραγμός, ὃν οὔτε σύ, οὔτε ἐγὼ πρέπει νὰ προσπάθῃσωμεν ὅπως τὸν ὑπερβῶμεν... ὅσω καὶ ἂν ὑποφέρωμεν. Χαῖρε.

Καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τοσαύτης θλίψεως, μετὰ τιοιαύτης ἐκφράσεως λύπης καὶ με φωνὴν τόσῃ μελαγχολικὴν, ὅστε ὁ Ρολάνδος ἀνηγέρθη καὶ ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ ἔρωτός του:

— Ἐ, λοιπὸν ὄχι! δὲν θὰ σὲ ἀφήσω! ἐκραύγασεν ὄχι, ἡ χιμαῖρα δὲν ἐξέλειπεν ὄχι, δὲν παραιτούμαι σοῦ! Ὅχι, νὰ σὲ λησμονήσω, δὲν δύναμαι! Ἄν οἱ πατέρες μας ἦσαν ἐχθροὶ τί πρὸς ἡμᾶς, ἀφοῦ ἡμεῖς θὰ ἐνωθῶμεν; αὐτοὶ ἐμισοῦντο ἄς ἀγαπώμεθα ἡμεῖς· ἡ ἀποστολὴ ἡμῶν ἔσται ἀγαθοτέρα. Ἐὰν ὁ κόσμος μᾶς κατακρίνει φεύγωμεν μακρὰν αὐτοῦ!

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία διὰ μιᾶς μόνης λέξεως ἀνέκοψε τὸν ἐνθουσιασμόν του.

— Καὶ ἡ μητέρα σου; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἄ! ἡ μητέρα μου; ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ἐκείνος καταβεβλημένος· ἡ μητέρα μου! Ἐκείνη ἐμίσει πολὺ τὴν Μερσεδὲς.

— Μερσεδὲς; πράγματι, ἤκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐνθυμοῦμαι.

— Τῆς Μερσεδὲς ταύτης, Ρολάνδε, εἶμαι ἡ θυγάτηρ.

— Τῆς ἐρωμένης τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν;

Δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ: τοῦ πατρός μου.

Ἄλλ' ἡ κρεολὸς ἐπανέλαθε, σοβαρῶς:

— Τῆς συζύγου του ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων! τοῦ μόνου ἔρωτός του, ἐπὶ εἴκοσι μακρὰ ἔτη, ἡ ἀφοσιωμένη καὶ πιστὴ

σύντροφός του, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τοῦ βίου του ἐν τῇ ἐν Καρδέναις ἐξορίᾳ του, ἥτις τῷ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μετὰ τῶν χειρῶν τῆς ὁποίας ἀπέδωκε τὴν τελευταίαν πνεύνην του. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης παρέστην εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς του, Ρολάνδε, ἐνῶ σύ, ὁ φέρων τὸ ὄνομά του, οὔτε κἂν τὸν ἐγνώρισας. Σοὶ ὠμίλησαν περιφρονητικῶς περὶ τῆς Μερσεδὲς ταύτης τῆς μητρός μου, εἶμαι βεβαία. Ἐγὼ εἶμαι γενναιοτέρα των καὶ θὰ σιωπήσω. Ἀλλὰ σοὶ εἶπον ἀρκετὰ, ὅστε νὰ κατανοήσῃς ὁποία ἄβυσσος μᾶς χωρίζει.

— Μὲ μισεῖς λοιπὸν;

— Ὄχι. Σὲ λυποῦμαι!

— Καὶ ἐν τούτοις, ἐὰν σὲ πιστεύσω, εἶμαι νόθος καὶ κλέπτης! ἀπολαμβάνων ἀγαθῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων δικαίωμα δὲν ἔχω! ἡ ἀβεβαιότης αὕτη εἶναι φοβερὰ, σὲ παράκαλῶ γονυπετής, εἰπέ μου πᾶν ὅ,τι γνωρίζεις.

— Ἀδύνατον!

— Τὴν ἀλήθειαν εἰπέ μου!

— Ὅθ' μὲ κατηράσο.

— Εἶναι λοιπὸν φοβερὰ;

— Ἀρκούντως, ὅστε νὰ ταραξῆ τὴν ἡρεμίαν σου.

— Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν κατεστράφη ἤδη διὰ παντός, καὶ ὅτι ἡ ἀμφιβολία δὲν εἶναι μᾶλλον ἀνυπόφορος ἢ ἡ πραγματικότης; ἔσο γενναία καὶ εἰπέ μου τὰ πάντα.

Ἐκείνη ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σκεπτικῆ.

— Τὸ θέλεις; τὸν ἠρώτησε.

— Ὄχι, ναι!

— Πρὸ τούτου, ὀρκίσθητι ὅτι οὐδεὶς θὰ μάθῃ ὅ,τι θὰ σοὶ εἶπω.

— Οὔτε ἡ μητέρα μου;

— Ἡ μητέρα σου πρὸ πάντων.

— Ὀμνῶ ὅτι θὰ πράξω ὅ,τι θελήσῃς.

— Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μου, εἶπεν αὕτη.

Ὁ Ρολάνδος ἐρρίγησεν. Τότε ἤρχισεν ἐκείνη διηγουμένη βαιᾶ τῇ φωνῇ, τοὺς ἔρωτας τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ βαρόνου Ζάμ.

Ἦτο ἐρωμένη του καὶ πρὸ τοῦ γάμου τῆς ἀκόμη, τῷ εἶπεν, καὶ ἔμεινε τιοιαύτη καὶ μετ' αὐτόν. Ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἐλάτρευε ὅταν συνέλαβεν ὑπονοίας ἡ θλίψις του ὑπῆρξε βαθεῖα καὶ σιωπηλὴ.

Διηγῆθη τὸ τελευταῖον ταξιδίον ἐκείνου εἰς Κούβαν καὶ τὴν παρουσίαν τῆς Μερσεδὲς παρὰ τῇ μαρκησίᾳ δ' Ἀρτάν.

— Ἐὰν ἐξῆς ἐπὶ τινα χρόνον ἐκεῖ πέραν, Ρολάνδε, θὰ ἐγνώριζες ὅτι γυνή, ὡς τὴν Μερσεδὲς, δὲν ἠδύνατο νὰ παρακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν κυρίου, οἷος ἦτο ὁ μαρκησίας δ' Ἀρτάν. Καὶ ἄλλως τε αὕτη ἠγνόει τοὺς σκοπούς του. Δὲν τὴν δικαιολογῶ. Ἀπλῶς ἀφηγοῦμαι.

Καὶ ὅτε ἐφθασεν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ γεγονότος τούτου,

— Ὅτε ἐγεννήθης σύ, ὁ μαρκησίας ἦτο πρὸ ἐνός καὶ πλέον ἔτους ἐν Καρδέναις!

Ὁ Ρολάνδος ἐκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— Ἐν Καρδέναις, ἠκολούθησεν ἡ Μαρία Εὐαγγελία, ὁ μαρκησίας περιωρίσθη εἰς ἀπόλυτον μόνωσιν. Τὴν Μερσεδὲς εἶχε λάβει μεθ' αὐτοῦ, ἡ Μερσεδὲς ἦτον ὠραία, ὁ μαρ-

κήσιος ἦτο νέος, καὶ ἠγαπήθησαν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, καθ' ὅλον τὸν βίον των, διότι ἡ μήτηρ μου ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἐπιζήσῃ ἐπὶ πολὺ ἐκείνου, ὃν ἀπεκάλουν πατέρα μου, ὡς μ' ἀπεκάλει ἐκεῖνος κόρην τοῦ ἀφ' οὗτου ἐγεννήθη.

— Εἶπες ὅτι ἐξετελέσθη ἐγκλημα, ἐψιθύρισεν ὁ Ρολάνδος.

— Ἀληθῶς, ἀλλὰ πρὶν σοὶ τὸ εἶπω, σοὶ ἀναμνηστικῶς τὸν ὄρκον ὃν ὤμωσας τοῦ νὰ φυλάξῃς μυστικὸν πᾶν ὅ, τι σοὶ εἶπω.

— Τὸ ὤμωσα ἤδη.

— Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν ἐν Καρδέναις, ἀλλ' εἰξεύρεις διὰ ποίου φοβεροῦ θανάτου; Ἐπρόκειτο ν' ἀσφαλίσῃ τὸ μέλλον μου, ἀλλ' ἐπετήρουν ὥστε νὰ μὴ ἀπολεσθῇ οὐδὲν ἐκ τῆς κληρονομίας των! Καὶ ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ἀγρυπνῶν ἐπὶ τῶν συμφερόντων σου ἐν Ἀθάνῃ καὶ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς μητρὸς σου. Δὲν πιστεύω νὰ ὑποπτεύσῃς ὅτι πρόκειται περὶ χρημάτων οὐδὲν διεκδικῶ, περιφρονῶ οὐ μόνον τὸ χρῆμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν αὐτῆν, Ρολάνδε.

— Σὺ!

— Ἐγώ.

Καὶ με φωνῆν ἔτι χαμηλοτέραν διηγήθη εἰς τὸν νεανίαν τὴν θλιβεράν ἐσπέραν τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς ἐν Καρδέναις.

Καὶ σύρασα ἐκ τοῦ μικροῦ κιβωτίου τὰς δύο γραμμὰς τὰς χαραχθεῖσας ὑπὸ τῆς τρεμοῦσης χειρὸς τοῦ μαρκησίου. «Μὲ ἔδολοφόνησαν», ὡς καὶ τὸ χαρτίον, τὸ περιέχον τὴν ὁμολογίαν τῶν σχέσεων τῆς μαρκησίας μετὰ τοῦ βαρῶνου Ζάμ! τὰ ἔδειξε πρὸς αὐτόν.

Τέλος δὲ διηγήθη τὴν ραδιουργίαν, ἣτις τοὺς ὤθησε νὰ ἐλθῶσιν εἰς Παρισίους, τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν ἐν Ἀθρῆ καὶ ἔπειτα τὴν ἀνοικτήριμονα ἄρνησιν τῆς μαρκησίας καὶ τὸν θάνατον τῆς Μερσεδές. Τῷ εἶπε τὴν ἀπόπειραν αὐτοκτονίας, ἣν ἀπεπειράθη καθ' ἐκυτῆς, τὴν σωτηρίαν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸν ἀνάρμοστον γάμον τῆς καὶ εἰλικρινῆς μέχρι τέλους, ὡμολόγησε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ βαρῶνου πρὸς ἀποπλάνησιν τῆς, ἣτις ἔσχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἐπάνοδόν τῆς εἰς Παρισίους.

— Οὐδὲν σοὶ ἀπέκρυψα, τῷ εἶπε περαινουσα τὴν διήγησιν τῆς, διότι θέλω νὰ σὲ θεραπεύσω ἐκ τοῦ ἐρωτὸς σου· ἐβυθίστην εἰς βόρβορον ἀτιμίας, ἀφ' οὗ οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ μ' ἀποσύρῃ. Ἄλλοτε, θὰ μὰς ἦτο ἐπιτετραμμένον ν' ἀγαπώμεθα. Θὰ ἦτο τοῦτο τοῦ παρελθόντος ἡ ἀπάληψις! ἤδη τὰ πάντα μὰς τὸ ἀπαγορεύουσιν· εἶμαι ἐρωμένη τοῦ ἀδελφοῦ σου, θυγατρὸς τοῦ ἀνθρώπου οὗτινος φέρεις τὸ ὄνομα! καὶ ἐπανεκτήσα διὰ τῆς ἀτιμώσεώς μου τὴν περιουσίαν, ἣς μ' ἀπεγύμνωσαν οἱ συγγενεῖς σου. Καὶ ἐν τούτοις, σοὶ ὁμολογῶ περαινουσα, ὅτι οὐδένα μισῶ, οὐδὲν ἐλπίζω ἡ καρδία μου εἶναι κενή, καθολοκληρίαν καρδίαν νεκρὰ ὁμοιάζει τὰ δένδρα ἐκεῖνα τῆς πατρίδος μου, ἅτινα προσβαλλόμενα ὑπὸ κεραυνοῦ, μένουσι μὲν ὄρθια, ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην σφοδρὰν πνοῇν ἀνέμου καταπίπτουσιν εἰς κόνιν. Ἰδοὺ σοὶ εἶπον πόσον οἱ οἰκεῖοί σου, μοὶ ἐπροξένησαν κακόν! Εἶσαι νέος, Ρολάνδε, εἶσαι πλούσιος, φέρεις ὠραῖον ὄνομα, ζῆθι εὐδαίμων. Σὺ εἶσαι ἄθως τῶν

σομοφορῶν αἵτινες μὲ ἐπληξάν, καὶ σὲ συχωρῶ. Ἀλλὰ, χαῖρε! καὶ τήρησον σιγὴν!

Ἐκεῖνος τὴν ἤκουε μὲ τὴν κεφαλὴν φλέγουσαν καὶ μὴ ἐνθυμούμενος ἐκ τῆς διηγήσεως ἐκείνης, εἰμὴ ὅτι ἦτο ἐρωμένη ἄλλου.

— Ὡ! ἐκράυγασεν, ἡμεῖς μόνον σὲ ἐρριψαμεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου, ἀφίσαντές σε ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ὑπῆρξα δειλή, εἶπεν ἡ μιγάς· δὲν ὑστερεῖται τις εὐκόλως τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀνέτου βίου, ἀφοῦ ἀπαξ τὰ ἐδοκίμασεν ἔσφαλα.

— Ἄκουσε, Μαρία, ἡ κεφαλὴ μου βράζει, τὸ λογικόν μου πλανᾶται! Ἄφες με νὰ σκεφθῶ· ἐπιτρέψόν μοι νὰ ἐπανέλθω· πρέπει νὰ σὲ ἐπανάιδω καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω· πρέπει νὰ ἀνασκευασθῶσιν αἱ μεγάλαὶ ἀδικίαι, αἵτινες διεπράχθησαν.

— Σοὶ τὸ ἀπαγορεύω. Καὶ ἔπειτα, ἐπρόσθεσε μετὰ ἐσχάτης ἀποθαρρύνσεως, τὸ κακὸν ἐγένετο καὶ δὲν ἐπιδέχεται διορθωσιν. Ζῆθι εὐδαίμων!

— Ἄνευ σοῦ;

— Εἶμαι ἀναξία τοῦ ἐρωτὸς ἐντίμου ἀνδρὸς καὶ ἀρκετὰ δικαία, ὥστε ἀπαξ παραδοθεῖσα ν' ἀποσυρθῶ· ἠπάτησα ἤδη τὸν γενναῖον ἄνδρα, ὅστις μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν καὶ ὃν ἀναξίως ἐγκατέλειπα. Χαῖρε, Ρολάνδε.

— Μὴ προφέρῃς τὴν λέξιν ταύτην!

— Μοὶ ὑπέσχεθης σιωπῆν.

— Θὰ φυλάξω τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Καὶ θὰ μὲ λησιμονήσῃς;

— Οὐδέποτε!

— Πῶς; δύνασαι νὰ μ' ἀγαπᾷς τοῦ λοιποῦ;

— Περισσότερον τῆς ζωῆς μου!

— Τότε πεπρωμένον πι μὰς ὠθεῖ, ἀφοῦ ἡ ἐξομολόγησίς μου δὲν σὲ ἀπομακρύνῃ. Τί ἄλλο δύναμαι νὰ πράξω!

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω.

Καὶ κύψας ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

Ἐκεῖνη τὸν ὠδήγησε μόνη μέχρι τῆς θύρας.

Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἐμακρύνθη, ἐψιθύρισε θριαμβευτικῶς:

— Θὰ ἐπανεέλθῃ!

Ὁ κύρ Ὀνώριος, ὅστις παρεφύλαττεν, ἠκολούθησε πρὸς στιγμὴν τὸν νέον μαρκησίον καὶ ἐσημείωσεν ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου του: «Ἀπὸ τὰς τρεῖς ἀκριβῶς, μέχρι τῶν πέντε καὶ τριάκοντα λεπτῶν».

ΚΙ'

Ὁ Ρολάνδος ἐξελθὼν τοῦ μεγάρου Μονσῶ, ἐβάδιζεν ἀσκόπως ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν.

Ἦτο παραζαλισμένος ὡμοιάζε πρὸς ἄνθρωπον καταπεσόντα ἐξ ὕψους πρὸς τὸ βάθος πεδιάδος, πρὸς ναυαγόν, ὅστις παλκίσας πρὸς τὸ μανιῶδες κύμα, ρίπτεται ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀκτὴν, τετραυματισμένος, ἀλλὰ ζῶν καὶ ἀναπνέων ἔτι.

Μάτην προσεπάθει νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ιδέας του.

Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβηκε περὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς κρεοῦ.

Πιστεύει τις πάντοτε τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπωμένους.

Ἄλλως τε δέ, τί θὰ ἐκέρδιζεν ἐκεῖνη ψευδομένη; Οὐδὲν ἄλλο νὰ ἐπιθυμήσῃ εἶχεν. Ὁ πλοῦτος τῇ ἐπανερχετο διὰ τῆς εὐνοίας τοῦ μεγάλου οικονομολόγου, τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τὸ μέγεθος τῆς περιουσίας.

Ὁ Ρολάνδος ἠκολούθη ἀσυναίσθητως τὴν ὁδὸν τοῦ προαστείου Ἀγίου Ὀνωρίου, ὅτε εὗρεθι ἀπέναντι ἀμάξης, ἐν ἣ ἐκάθητο ὁ Ροζενδάλ μετὰ τοῦ πρίγκηπος δ' Ἐλί.

Ἐκεῖνοι δὲ τὸν ἐγνώρισαν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, ὅπερ κατέκλιζε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ καὶ ἴστατο πρὸ τῆς ὑελίνης προσόψεως καταστήματος, πωλοῦντος ἐλαιογραφίας.

— Εἶμαι ἀδελφός του, ἐσκέφθη, καὶ ἐκεῖνη εἶναι ἐρωμένη του!

Ἐκεῖνοι δὲ ὠμίλουν περὶ τῆς Ροζίτας, διότι πρὸ πολλοῦ μόνον περὶ αὐτῆς ὁ πρίγκηψ ὁμίλει.

— Πῶς; ἔλεγεν εἰς τὸν Ροζενδάλ, δὲν τὴν εἶδες ἀκόμη; ἀλλὰ τί κάμνεις λοιπόν; αὐτὴ εἶναι θαυμασία!

— Καὶ ζητεῖς νὰ τὴν βάλῃς εἰς τὸ χέρι;

— Ἄν ἔμπορέσω! εἶπε μετὰ κυνισμοῦ ὁ πρίγκηψ.

Ὁ Ρολάνδος ἐσκέπτετο τὴν Μαρίαν· εἶχεν ἐξέλθει τοῦ μεγάρου περισσότερον δεδουλωμένος παρ' ὅ, τι ἦτο πρὶν εἰσελθῆν ἐν αὐτῷ.

Τῷ εἶχεν ὁμιλήσει μὲ τόσῃν γλυκύτητι, ἐλάμβανε τόσας φροντίδας νὰ μειώσῃ τὴν ὀδύνην, ἣν θὰ τῷ ἐπέφερον αἱ ἀποκαλύψεις τῆς! ἐφαίνετο τόσον ἀπελπισ, διότι μεταξὺ αὐτῶν παρενέβαινον τὰ ἐγκλήματα, ὧν αὐτοὶ ἦσαν τὰ θύματα καὶ ἄλλοι οἱ ἐργάται, ὥστε ἐφρόνει ὅτι θὰ τὸν ἠγάπα μετὰ χαρᾶς, ἂν δὲν παρενέβαινε τὸ πεπρωμένον, ὅπερ τοὺς ἐχώριζεν.

Ἐγκλήματα! ἦσαν τῶντι τοιαῦτα, καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν ὀδύνηι θὰ ἐπιπτον πᾶσαι κατὰ τῆς κεφαλῆς του, ὅπως μόνος αὐτὸς εἶχεν ἀπολαύσει τοὺς καρπούς αὐτῶν, ἐν ἀγνοίᾳ του.

Καὶ ἀπὸ τοῦδε ἤρξαντο βαρύνοντα ἐπὶ τοῦ βίου του.

Εἰσῆλθε παρὰ τῇ κρεοῦ, ἐλαφρός, πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδων, καὶ ἐμακρύνετο συντετριμμένος καὶ ἀπελπισ.

Εἶχε πιστεύσει ὅτι προσήγγισε τὴν μεγίστην εὐδαίμονίαν τοῦ ν' ἀγαπήθῃ παρὰ αὐτῆς, ἀλλ' ἡ Μαρία Εὐαγγελία μὲ τὴν σκληρότητα, ἣν μόναι αἱ γυναῖκες ἔχουσι ὅταν ὀργισθῶσι, τὸν εἴκλυσε πλησίον τῆς, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τὸν ἀπωθήσῃ μετὰ πλείονος ἔτι δυνάμει.

Τὸν κατέλαβε διὰ τοῦτο ἀπειρος ἀποθάρρυνσις! Ἡ καρδία του ἐπληρώθη πικρίας, διότι τὰ πάντα περὶ αὐτὸν ἦσαν σκοτεινὰ μετὰ τὸ ναυάγιον τῶν ἐλπίδων του.

Καὶ αὐτὸ τὸ σέβας πρὸς τὴν μητέρα του ἠλαττώθη, ὡς ἠλαττώθη καὶ ἡ νικὴ στοργῆς του. Ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐβλεπε πάραυτα καὶ δὲν ἐτόλμα· ἠρώτα ἐαυτὸν μὲ ὁποῖον πρόσωπον θὰ τὴν ἐπλησίαζεν. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπειράτο ν' ἀπορρίψῃ τὰς κατηγορίας ἐκεῖνας, ἀλλ' ὀπισθοχώρει ἀπέναντι τῆς πασιφανείας.

Μὴπως δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ μαρκησίος ἐξορίσθη ἐκουσίως πρὸ εἰκοσι δύο ἐτῶν καὶ

οὐδέποτε ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεέλθῃ· οὐδέποτε δὲ αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ δὲν ἔλαβε δύο γραμμάς γεγραμμένας ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ. Ἡ δὲ μαρκησία ὠμίλει περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ ξένου, ὡς περὶ ἐχθροῦ μάλιστα! πᾶς δεσμὸς μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ εἶχεν ἀποτόμως κοπῆ.

Μόνον συνεψίασεν τοιοῦτου δράματος ἡδύνατο νὰ ἐπέλθῃ τοιαύτη ρῆξις.

Ἡ μαρκησία ἐθρίαμβευε τότε ἐν ὄλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος καὶ τῆς δικασίμου καταστάσεως καλλονῆς τῆς.

Πᾶσαι αἱ εἰκόνας αὐτῆς τὸ ἐμαρτύρουν! Καὶ ἀνεπόλει αἰνιγματώδεις τινὰς δι' αὐτὸν φράσεις τοῦ Ροζενδάλ, καὶ τὸ φιλόστοργον ἐνδιαφέρον, ὅπερ οὗτος ἐδεικνυε πρὸς τὴν μαρκησίαν.

Ἐξ ἄλλου δὲ ὁ θάνατος τοῦ βαρόνου Ζάμ ἔμενεν ἀνεξήγητος.

Πᾶσαι αὗται αἱ λεπτομέρειαι ἀνεδείκνυνεν τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τῆς Μαρίας Εὐαγγελίας.

Οὕτω λοιπὸν ἦτο νόθος, μαιχογέννητος, καὶ τὸ ὄνομα δ' Ἀρτάν τὸ ὁποῖον ἔφερε, ὀνόματι τῆς πλάνης τῆς κοινωνίας; δὲν τῷ ἀνήκεν. Πᾶσα ἡ περιουσία τοῦ μαρκησίου καὶ πρὸ πάντων τὰ λαμπρὰ κτήματα τῶν Καρδενῶν, ἅτινα εἶχεν βεβαίως διαφυλαχθεῖ διὰ τὴν κόρην του, διὰ τὸ φυσικὸν αὐτοῦ τέκνον, οὕτινες ἦτο ἡ κοιτίς, περιῆλθον εἰς αὐτὸν ἀρπαχθέντα, κατόπιν ἐγκλήματος!

Καὶ ἡ μόνη ἀληθής, ἡ μόνη πραγματικὴ ἔνοχος ἦτο ἡ μήτηρ του.

Ἡ ἀπληστία καὶ ἡ μνησικακία τῆς εἶχον προξενήσει ἀπαισίας καταστροφάς· τὸν θάνατον τοῦ μαρκησίου καὶ τὸν τῆς Μερσεδές, τὴν καταστροφὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, τὴν ἀπόπειραν αὐτῆς πρὸς αὐτοχειρίαν, τὸν γάμον τῆς, προῖόν στυγίων τινων ἀπελπισίας, καὶ ἐπὶ τέλος τὴν πτώσιν αὐτῆς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τὰ πάντα ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ, τὰ πάντα νὰ ἐξαγοράσῃ!

Ἄποια διαφορὰ, ἐὰν ἡ μήτηρ του, δικαιοτέρα καὶ ἐπιεικεστέρα φαινομένη, ἐπροστάτευε τὴν Μερσεδές ἐν τῷ δικαίῳ τῆς καὶ ἐλησμονεῖ μνησικακίας, ἃς ὁ χρόνος ὄφειλε νὰ ἐξαλείψῃ· ἐὰν τὴν περιουσίαν τοῦ μαρκησίου διένειμεν εἰς δύο ἴσα μέρη, ἅτινα κατόπιν ὁ ἔρωσ θὰ ἦναι;

Τὴν ἐσπέραν ὅλην ἐπλανᾶτο μόνος, ἀβέβαιος, δισταζὼν τί ν' ἀποφασίσῃ· ἐν τῷ σκότει ἀνῆλθε δεκάκις καὶ κατῆλθε τὴν ὁδὸν τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, ὑπὸ τὰ δένδρα, ὧν ὁ ἄνεμος ἀπέσπασε τὰ φύλλα, τὰ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ξηρανθέντα καὶ κυλισθέντα ἐν τῇ κόνῃ.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν, ἀπηυδηκῶς ἐκ τῶν ἀκαταλόγηστων τούτων περιπάτων, ἀνίκανος νὰ σκερθῇ, ἀμφιβάλλον περὶ πάντων, περὶ τῶν ἄλλων, ὡς καὶ περὶ ἑαυτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του.

Διερχόμενος μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πρώτου πατώματος, ἤτις συνήχεται πρὸς τὸ διαμέρισμα τῆς μητρὸς του, ἤκουσε φωνὰς ἐν τῷ καλλονητῆρῳ αὐτῆς.

Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς ὑποκομήσεως δὲ Σερνικί, ἤτις, ἐτοιμαζομένη ν' ἀπέλθῃ, διηγείτο σκανδαλώδη τινὰ ἱστορίαν πρὸς τὴν φίλην αὐτῆς.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Ρολάνδος εὐρέθη ἐνώπιον τῶν δύο γυναικῶν.

— Μπᾶ! σὺ εἶσαι; εἶπεν ἡ ὑποκομήσσα, πῶθεν ἔρχεσαι;

— Δὲν μὲ προειδοποίησας διὰ τὸ δεῖπνον, Ρολάνδε, τῷ εἶπεν ἡδέως ἡ μήτηρ του, καὶ ἔκαμες κακά, διότι ἐφοβήθην ἀπρόοπτόν τι.

Ὁ Ρολάνδος ἐζήτησε συγγνώμην, εἰπὼν ὅτι ἐκρατήθη ἀπρόοπτος παρὰ τινων φίλων του.

— Ποίου φύλου ἦσαν οἱ φίλοι οὗτοι; ἠρώτησεν ἡ ὑποκομήσσα γελῶσα.

Ὁ Ρολάνδος δὲν ἀπεκρίθη.

— Πνεῦμα μελαγχολίας! εἶπεν ἡ ὑποκομήσσα, θὰ μείνης λοιπὸν ἐς αἰεὶ τοιοῦτος; Εἶσαι εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἀνοξίσεως καὶ τῶν ρόδων, Ρολάνδε, καὶ δρέπε ἐξ αὐτῶν, διότι παρέρχονται.

Καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ μαρκησία ἐκράτησε τὸν υἱὸν τῆς καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ καλλονητήριον.

— Δὲν θὰ ἐξέλθῃς, μῆτέρ μου; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ὅχι.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

— Διατί;

— Διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ συνωμιλήσω μὲν.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τινων πληροφοριῶν. ἃς θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοὶ δώσῃς.

Καὶ λέγων ταῦτα κατέστη σοβαρός· ἡ θλίψις τοῦ ἦτο καταφανής· ἡ φωνὴ τοῦ ἐπνίγετο.

— Ποία ἐπισημότης Θεὸς μου! εἶπεν ἡ μαρκησία οὐδέποτε σὲ εἶδον τόσῳ ἐπίσημον! εἰς ποῖον δενδρύλλιον ἐβόσκεις τὴν ἐσπέραν ταύτην;

— Ἐπὶ ἀκαθάρτων, χόρτων, ἐπὶ χόρτων δηλητηριωδῶν κάθησε, θὰ σοὶ εἰπῶ τὰ πάντα.

Ἡ μαρκησία ἔσχε κακὸν προαίσθημα.

Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐφοβεῖτο ἐξηγήσεις μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐπὶ τῆς διαφωνίας αὐτῆς μετὰ τοῦ συζύγου τῆς.

Καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα.

— Σὲ ἀκούω· τῷ εἶπεν.

— Μῆτέρ μου, ἤρξατο ὁ Ρολάνδος, εἰμαι ἀνήσυχος, μάλιστα ἐν ἀπελπισίᾳ. Ἡσύχασόν με... πρᾶϋνον τὴν συνείδησίν μου...

— Τὴν συνείδησίν σου, Ρολάνδε;

— Πρὸ καιροῦ σκέπτομαι ὅτι κατέχω περιουσίαν ἣτις δὲν μοὶ ἀνήκει. Ὅταν ἐγεννήθην ἐγὼ, πρὸ πόσου χρόνου ὁ μαρκησίου δ' Ἀρτάν ἦτο εἰς τὰ κτήματά του τῶν Καρδενῶν;

— Ἀλλά... ἡ ἐρώτησις αὕτη... ἡ παράδοξος!...

— Πρέπει νὰ μάθω. Σοὶ ὁμνῶ ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ μειώσῃ τὴν πρὸς ὑμᾶς στοργὴν μου. Εἶσε μήτηρ μου, ἀρκεῖ τοῦτο, μόνη ἡ λέξις αὕτη ἐξηγῆ πᾶσαν σκίψιν καὶ πᾶσαν τρυφερότητα μου. Ἀλλ' ἂν μ' ἀγαπᾶς ὠμίλησον εὐλικρινῶς καὶ ἄνευ περιφράσεων.

— Τις σοὶ εἶπε τοῦτο;

— Οὐδεὶς Δὲν παρετήρησας συχνάκις τὴν μελαγχολίαν μου, τὴν κατῆφειαν τοῦ χαρακτηρισμοῦ μου, τὰς θλίψεις μου, τὸ ἄγριον ὕψος μου!

— Τῷ ὄντι.

— Τὸ ἄγριον τοῦτο ὕψος, ἡ κατῆφειά μου, προήρχετο ἐξ ὄσων συνήρπαζα ἐνθεν κακεῖθεν. Γνωρίζεις τις πόθεν προέρχονται τὰ φοβερὰ ἰνδάλματα τοῦ ἐφιάλτου; ἐγὼ τὰ δοκιμάζω. διαλύσέ μου τὰ κακὰ ταῦτα ὄνειρα.

— Τί σοὶ εἶπον;

— Μοὶ εἶπον ὅτι ὁ μαρκησίου διέρρηξε τοὺς δεσμοὺς ὅτινες τὸν ἦναι μεθ' ὑμῶν καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς Γαλλίας, διότι εἶχατε ἐραστήν!

— Ρολάνδε!

— Θέλω νὰ φωτισθῶ· σκοπὸν δὲν ἔχω νὰ σὰς ἴδω ἐρυθριῶσαν, σὰς, ἦν σεβομαι ἀπειρώς, ἀλλὰ ν' ἀποδώσω περιουσίαν, ἣτις δὲν μοὶ ἀνήκει.

— Εἶναι παραφροσύνη!

— Πράγματι ἀπὸ μιᾶς ἡδῆ ὥρας ἐννοῶ ὅτι κινδυνεύω νὰ παραφρονήσω.

Ἡ κυρία δ' Ἀρτάν πράγματι κατελήφθη ὑπὸ τρόμου.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ Ρολάνδου ἐφάνιντο ἡλλοιωμένοι.

Αἱ ὑπόνοιαι τοῦ ἐπέβεβαιούντο.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία δὲν ἐψεύσθη.

Ὁ δισταγμὸς τῆς μητρὸς του, εἰς τὸ νὰ τὸν πληροφορήσῃ περὶ τῶν χρονολογιῶν, ἃς παρ' αὐτῆς ἐζήτηι, τὸν ἐβεβαίουν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περὶ τῶν λόγων τῆς σκληρᾶς κρεολοῦ.

Ἐὰν ἦτο γεγονός ἡ μία τῶν κατηγοριῶν, ἡ πρώτη, ἡ κυρία ἀφορμὴ τῶν ἄλλων, πῶς ἡδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀκρίβειας τῶν λοιπῶν;

Ἦτο λοιπὸν υἱὸς τῆς μαιχοῦ καὶ δολοφόνου;

Ἡ περιουσία τοῦ εἶχεν ἀποκτηθῆ διὰ τοῦ αἵματος τῶν δολοφονιῶν, ὡς τὰς περιουσίας τῶν κοινῶν κακούργων, μόνον δὲ ἡ ὑψηλὴ θέσις, ἦν κατέειχε, ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν ὑπόνοιαν.

Ἡ μαρκησία, τὸ μέτωπον ἔχουσα ἐστηριγμένον ἐπὶ τῆς χειρὸς, τὰς ὄφρυς συνεσπαμέναις καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογεροῦς, ἐδάγκανε τὰ χεῖλη αὐτῆς μέχρις αἵματος.

Ἐδίσταζεν ἀκόμη.

Ὁ Ρολάνδος ἐπανελάθε:

— Σιωπάτε; θὰ ὁμιλήσω ἐγὼ ἀντ' ὑμῶν. Ὁ μαρκησίου δ' Ἀρτάν ἦτο εἰς Κούβαν εἰς τὰ ἐν Καρβέναις κτήματά του πρὸ δεκαετῶν μηνῶν... Ὅτε δὲ ἐπανεῆλθεν ἀπροσδοκῆτως, συνέλαβεν ἐδῶ, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δωματίου καὶ εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν θέσιν, τὸν βαρόνον Ζάμ, ὃν καὶ ἐφόνησε, διότι ἦτο ἐραστής σας καὶ διότι τὸ παιδίον, ὅπερ ἐγεννήθη δύο ἡμέρας κατόπιν, ἦτο τέκνον τοῦ βαρόνου.

— Ρολάνδε!...

— Τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶμαι ἐγὼ, μῆτέρ μου, εἶναι ἀληθές;

Ἡ μαρκησία ἔμενεν ἀκίνητος.

Ὁ Ρολάνδος τὴν παρετήρει, προσκλίνων ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς, ἐν τῇ σοβαρᾷ στάσει δικαστοῦ ἀναμένοντος τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ ἐν μαρτυρίῳ ὑποβαλλομένου καταδίκου.

Ἄλλ' ἐκεῖνη ἐπέμενε πάντοτε.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Οί άναγεοϋντες τήν συνδρομήν των και οί νεωσι έγγραφομενοι συνδρομηται από 1^{ης} πρ. Νοεμβρίου εις τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΗΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Απαντα συνέχεια, αντί της άρχικης αυτών τιμής των φρ. 25 δια 15 μόνον.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετά εικόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετά εικόνων) τόμοι 12.

Απαντα συνέχεια, αντί της άρχικης αυτών τιμής των φρ. 25 δια 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικά τέλη εις βάρος των κκ. συνδρομητών.)

Πρός εύκολίαν των κ. κ. συνδρομητών, των επιθυμούντων να αποκτήσωσι και τὰς δύο συνεχείας των λαμπρών τούτων ιστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα και μηνιαίας δόσεις εκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως του ποσού των 30 φρ., οτε αποσταλήσονται τὰ βιβλία ασφαλῶς προς τους κ.κ. συνδρομητάς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς		Αθήναι		Πάτραι		Πύργος		Ολύμπια.	
Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Αθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(άφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(άφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαίνά	(άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	(άν. 10.23	—	3.15	4.20μ		(άφ. —	8.50	5.18	7.15
Ακράτα	(άφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(άφ. —	8.55	5.24	6.40π
Αίγιον	(άν. 12.59	6.00π	5.10	—	Αίγιον	(άν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
	άφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ακράτα	(άν. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	(άφ. 3.40	9.15	7.20	—	Λεγαίνά	(άφ. 10.34	1.58	—	7.35
	(άν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Κόρινθος	(άν. 10.39	2.02	6.20π	—
Λεγαίνά	(άφ. 6.18	9.45	7.40	—		(άφ. 1.05	3.55	9.00	—
	(άν. 6.23	9.50	6.45π	—	Πύργος	(άν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	(άφ. 8.10	11.40	8.55	—	Αθήναι	άφ. 4.30	7.05	—	3.20
Ολύμπια	άφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεύς	άφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος		Αργος		Ναύπλιον		Τρίπολις.	
Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	—	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	—	9.45π (2)
Αργος	άφ. 2.20	—	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	—	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	—	4.25	Αργος	" 9.25	—	1.20
Τρίπολις	" 6.10	—	7.20	Κόρινθος	άφ. 11.40	—	3.45

Καβάσιλα		Κυλλήνη		Λουτρά.				
Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—

* Κατ' ευθειαν εις Τρίπολιν και αντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων Αργους Ναυπλίου εξ άμαξοστοιχία καθ' εκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Αθήναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.
Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιημάτων, σχημάτων και χρωμάτων λεῖοσκαί μη. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΡΔΙΑΝΟΣ ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Ὅδοσ Προαστείου, ἀριθ. 28, ἐναντι οἰκίας ὑποστρατ. Ράλν.

Ἔργασια εὐρωπαϊκῆ ἐπὶ διαφόρων τιμαλῶν ἀντικειμένων. Ἐπισκευὴ και κατασκευὴ παντός εἶδους κοσμημάτων ἐπὶ χρυσοῦ και ἀργύρου.

Τιμαὶ συμφέρουσαι.

Ἐξεδόθη! ἐξεδόθη! ἐξεδόθη!

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1894

Χρονογραφικόν, φιλολογικόν και γελοιογραφικόν.
Ἔτος ἑννατον — Τόμος ἑννατος.

Κομψόν, ὡς πάντοτε, καλλιτεχνικώτατον, πλούσιον εις εἰκόνας και ὕλην, ἐξαιρετον, χαριτωμένον, με εὐφυῖαν σπινθηρίζουσαν εις πᾶσαν σελίδα, με γούστον ἀπαράμιλλον, με ποικιλίαν θελκτικῆν τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ τελειότερον εις τὸ εἶδός του.

Σύγκειται ἐκ 450 σελίδων. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 80 θέματα και διατριβάς ἐξ ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας, διηγήματα, ποιήσεις, καλλιτεχνικὰς μελέτας, ιστορικὰς μονογραφίας, ἠθογραφίας, κωμωδίας, δραματία, ἄρθρα ἐπιστημονικά, σκαλαθύρματα, ἐπιγράμματα, γελοιογραφικὰς σκηνὰς, κλπ. κλπ. — Συνεργᾶται και πάλιν οἱ γνωστότεροι τῶν συγχρόνων λογογράφων. — Κοσμεῖται ὑπὸ 50 εἰκόνων ἀρίστης τέχνης, ἐν Εὐρώπῃ ἐξεργασμένων.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τὴν Ἑλλάδα, χρυσόδετον..... φρ. 4.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν ..... φρ. 5. —

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν πολλαῶν συνδρομητῶν και φίλων αὐτῆς, ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν εις πάντα ἐμβόζοντα αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον.

Οἱ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ Δόγιοι Ἑλληνας θὰ συναντήσωσι και πάλιν ἐφέτος εις τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου τὴν σύγχρονον ἐν Ἑλλάδι φιλολογικὴν κίνησιν και ζωὴν.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Ζακυνθίου

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 29. — (Ἀνατολικὴ πλευρά).

Ἀπέναντι Κρησπολείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὑψιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε. — Σαλάμια, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, και ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εις τὴν ἀλαντοποιάν. — Ἀπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτὰ και

συγκαταβατικά.